

ילדי חורף 73 – שנת 2049

גירסה עתידנית מבוססת על שירו של שמואל הספרי מאת ד"ר יעקב קורי

אנחנו הילדים של חורף שנת שבעים ושלוש,
חלמתם אותנו לראשונה עם שחר, בתום הקרבות.
כשנולדנו היתה הארץ פצועה ועצובה,
הבטתם בנו, חיבקתם אותנו, ניסיתם למצוא נחמה.
ולכן לא נלחץ, ולכן לא נדרוש, ולכן לא נאיים,
אם דרוש לכם כח ניתן, לא נחסוך, רק רצינו ללחוש.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

הגענו לגיל שבעים וחמש בשלהי קיץ שנת 2049.
עם הגיענו סוף סוף לגיל הפרישה החדש רק רצינו ללחוש.
אנחנו מובטלים כבר שלושים שנה ועובדים כעובדי קבלן.
כתובתנו היא רחוב הפחונים בשכונת האביב של הקבלן אגסי.
בראש ממשלתנו עומד הנסיך הניאו ליברלי יחזקאל חזקיהו.
אנחנו מאמינים בו, לא לוחצים, לא דורשים, לא מאיימים.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

כל חיינו חסכנו בקרן הפנסיה החדשה שהופרטה לקרן התקווה.
לפני ארבעים שנה היא נשחקה ברבע אך המשכנו לקוות.
לפני עשרים שנה היא נשחקה בחצי אך המשכנו לתת לכם כוח.
הבטתם בנו בחמלה, חיבקתם אותנו, ניסינו למצוא נחמה.
אשתקד היא נשחקה סופית במפולת הנגזרות אך אתם לא אשמים.
ידוע לנו שצריך לעשות כל מאמץ להזרים הון חדש לשוק ההון המקרטע.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

הריתם אותנו בחורף 73 וכל חיינו היו חורף ארוך ומתמשך.

לא יכולנו לחסוך לדירה ואנו מוציאים מחצית משכרנו הדל על שכר הדירה בפחוני אגסי.
לא יכולנו לשלוח את בנינו לאוניברסיטה והם עובדים אתנו בעבודות הדחק.
הם עובדי ניקיון בקניוני הרצפלד, מאבטחים ברשת בתי הקולנוע פילמואר.
הם כורים במרבצי הגאז קושיה ופועלים שחורים במפעלי הכימיקלים איילות.
אם יש להם מזל הם מקבלים עבודה במרבצי האשפה העולמיים במורדות הכרמל.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

את השמים מכסים ערפילי זיהום האויר אך המזהמים משחדים את פקחי האכיפה.
ראשי משרד האכיפה עוברים לעבוד אצל אילי ההון אשר מקימים אגף לחולי ריאה.
על מנת לאשש את הכלכלה המקרטעת ולעודד הנפקות של אגרות חוב ומניות
בוטלו מיסי החברות, מיסי ההון, מיסי הירושה והמיסים לבעלי השכר הגבוה.
מס ערך מוסף עלה לשלושים אחוזים והונהג מחיר כלכלי ריאלי למים ולחשמל.
כתוצאה מכך אנחנו חיים לאור נירות ושותים מי גשם הנאספים בגגות הפחונים.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

אנחנו לא מאיימים כי למדנו לציית למנהיגים שלנו המבטיחים לנו נצורות.
המדינה בת מאה אך הסכסוך עם שכנינו לא נפתר למרות עשר המלחמות.
רק עשרה אחוזים מאתנו הולכים לצבא ותשעים אחוזים לומדים בשיבות.
אנחנו לא יודעים יותר לעשות אהבה, לא צוחקים ויודעים רק לבכות.
בעקבות ההתחממות, אין יותר אביב כי אם רק קיץ לוהט וצחיח נטול פריחות.
הבטחתם יונה אך היונה מתה מצמא ונקברה בשער האשפות.
הבטחתם אביב ופריחות, הבטחתם לקיים הבטחות.

ישראל ירדה למקום ה- 205 במדד האתיקה של Transparency International.
ניגריה עדיין נמצאת מאחורינו אבל היא נותרה היחידה, גם זה הישג ראוי לציון.
המעמד הבינוני ירד בחצי לחמישה עשר אחוזים ותשעים אחוזים מהכלכלה בידי אחוז אחד.
אך 19 המשפחות החליטו להגדיל את התרומות שלהן מחצי אחוז לאחוז אחד מהרווח.
הם וחבר מרעיהם שולטים בנו, בממשלה, בכלכלה, בעיתונות, באוניברסיטאות, במחשבות.
ואילו אנו שלא יכולנו לקבל ביטוח בריאות ירדה תוחלת החיים שלנו לשבעים וחמש שנים.
לכן אנחנו לא מודאגים מאמצעי הקיום שלנו עם הגיענו לגיל הפרישה, כי אנחנו...מתים!